

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. Z.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Hasíkem
sídlem Brněnská 53/101, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j. KUJI 82280/2025,
sp. zn. OOSČ 624/2025 OOSC/153

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2025, č. j.

KUJI 82280/2025, sp. zn. OOSC 624/2025 OOSC/153 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 7. 2025, vypravené dne 18. 7. 2025, č. j. OSČ-PŘ-263/2025-JI-13 (dále též jen „rozhodnutí o přestupku“ či „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), a toto rozhodnutí jako věcně správné a zákonné potvrdil.

2. Rozhodnutím o přestupku uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále taktéž „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 11. 3. 2025 v 8:30 hod., v katastru obce Trnava, na pozemní komunikaci na silnici č. II/360, ve směru jízdy od obce Rudíkov k obci Třebíč, řídil motorové vozidlo tov. zn. Jeep Compass, RZ: X, a v prostoru km 119,34 se nechoval dostatečně ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a *započal odbočovat vlevo* na místo ležící mimo pozemní komunikaci v době, kdy již byl předjížděn osobním motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, RZ: X, řidičky M. R., která zabránila vzájemnému střetu obou vozidel tím, že vyjela se svým vozidlem mimo pozemní komunikaci a havarovala v levém silničním příkopu. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost dle § 4 písm. a) a § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž z nedbalosti naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d), a odst. 8 zákona o silničním provozu, pokutu 4 000 Kč. Současně žalobci uložil povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 2 500 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a vylíčil obsah správního spisu. Po zhodnocení rozhodných skutečností žalovaný *potvrdil závěr správního orgánu I. stupně*, že to byl právě žalobce, kdo při odbočování vlevo nedbal zvýšené opatrnosti a ohrozil řidiče (svědkyni R.) jedoucí za ním, čímž došlo k dopravní nehodě.
5. Žalovaný konstatoval, že postupem správního orgánu I. stupně byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém neexistují důvodné pochybnosti. Žalovaný stejně jako prvostupňový orgán vycházel při hodnocení věci zejména z výpovědí přítomných svědků, které vyvracejí obhajobu žalobce, že to byla svědkyně R., kdo nepřiměřenou rychlostí jízdy zapříčinila dopravní nehodu. Žalovaný poukázal jednak na dílčí rozpory ve výpovědích žalobce při podání vysvětlení na PČR a ústním jednání, a jednak na svědeckou výpověď (na výsledku věci nijak nezainteresovaného) svědka T., který jakožto řidič vozidla jedoucího za vozidly žalobce a svědkyně R. celý průběh dopravní nehody spolehlivě viděl a věrohodným způsobem jej ve správním řízení popsal.
6. Svědek T. neuvedl, že by svědkyně R. jedoucí před ním jela nepřiměřeně vysokou rychlostí. Naopak vypověděl, že po dojetí vozidla žalobce svědkyně R. *zpomalila rychlost svého vozidla* na rychlost vozidla žalobce (cca 30 km/h) a v místě, kde se dalo předjíždět,

zapnula levý ukazatel změny směru jízdy a začala vozidlo žalobce předjíždět. Když už byla vozidla skoro těsně vedle sebe, začalo žalobcovo vozidlo najednou zatáčet doleva a vjelo svědkyni R. do jejího (tj. levého) jízdního pruhu. Za takového popisu skutkových okolností proto žalovaný shledal návrh žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem, který by přesně určil rychlost jízdy svědkyně R., jako nadbytečný.

7. Žalovaný konstatoval, že bez ohledu na to, zda skutečně žalobce měl či neměl zapnutý ukazatel směru jízdy (což ve správním řízení nebylo spolehlivě prokázáno ani vyvráceno), ve chvíli, kdy chtěl odbočovat vlevo, nedbal zvýšené opatrnosti a ohrozil vozidlo jedoucí za ním, což již *samo o sobě* naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce se dostatečně předtím, než začal odbočovat vlevo, nepřesvědčil, zda viditelní účastníci provozu reagují na jeho přípravu k odbočovacímu manévru, a pravděpodobně se soustředil spíše na pracovní činnosti, které zde vykonával (tj. kontrolu stavby komunikace), než na provoz na této komunikaci, a dostatečně se nepřesvědčil o situaci za sebou.
8. Žalovaný tak považuje za prokázané, že svědkyně R. zrychlovala až při předjíždění vozidla žalobce, nikoli, že se k vozidlu žalobce ve vysoké rychlosti nečekaně přiblížila. Tuto verzi navíc zmínil zmocněnec žalobce až v závěru ústního jednání, pročez ji žalovaný považuje za pouhou snahu žalobce vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Odvolání žalobce tak žalovaný zamítl.

III. Žaloba

9. Žalobce má napadené rozhodnutí za *nepřezkoumatelné* a *nezákonné*. Namítal, že skutková zjištění žalovaného odporují správnímu spisu, poněvadž v jeho výpovědích neexistují tvrzené rozpory stran vzdálenosti vozidla svědkyně R. těsně před nehodou. Současně žalobce namítal, že svědek T. ze své pozice nemohl vidět, zda žalobce před odbočením (ne)dal znamení o směru jízdy. Pokud svědek T. uvedl, že v okamžiku odbočování neblinkalo na žalobcově vozidle žádné světlo, bylo toto způsobeno náhlým stržením řízení zpět doprava, čímž došlo k vypnutí blinkru.
10. Žalobce dále rozporoval rychlost jízdy svědkyně R., která *nemohla* jet tvrzenou rychlostí 20-30 km/h, poněvadž tomu absolutně neodpovídá brzdná dráha ani vzdálenost jejího vozidla po nehodě od vozovky. Kdyby totiž svědkyně skutečně jela takto nízkou rychlostí, mohla by bez problémů zatočit vlevo a sjet na navazující účelovou komunikaci a nevyskočila by se svým vozidlem ze silnice. Žalobce je přesvědčen, že za vznikem dopravní nehody stála právě *extrémně vysoká rychlost* svědkyně a absence opatrnosti z její strany, k čemuž navrhl zpracovat znalecký posudek.
11. Správní orgány se nesprávně upnuly na výpověď svědka T., jejíž věrohodnost a pravdivost žalobce zpochybnil argumenty, se kterými se správní orgány blíže nevypořádaly. Oproti tomu z výpovědi svědka S. odmítly vycházet z důvodu, že se jedná o kolegu žalobce. To však *neodpovídá realitě*, neboť svědek S. pracuje pro zcela jiného zaměstnavatele, pročez jeho výpověď nemůže mít nižší váhu. Konečně žalobce též namítal, že výpověď svědkyně R. zněla naučeně a zjevně byla předem připravená, k čemuž správní orgány nijak nepřihlédly.
12. Protože správní orgány řádně nezjistily stav věci a neprověřily, jestli viníkem dopravní nehody nemůže být svědkyně R., žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí

zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve vyjádření ze dne 26. 1. 2026 žalovaný podotkl, že žalobní námitky jsou obdobné námitkám, které žalobce vznesl již v odvolání. V rámci vyjádření k žalobě proto žalovaný odkázal v celém rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které i nadále považuje za zákonné a věcně správné. Žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam PČR ze dne 11. 3. 2025 popisující průběh dopravní nehody doplněný o plánek místa dopravní nehody a celkem 16 barevných fotografií z místa přestupku. Současně správní spis obsahuje celkem *čtyři úřední záznamy o podání vysvětlení* PČR – žalobce a svědků O. S., M. T. a M. R. (poškozené). Ve správním spise je založen rovněž protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 17. 3. 2025, oznámení přestupku PČR správnímu orgánu I. stupně z téhož dne nebo výpis z evidenční karty řidiče žalobce pořízený dne 8. 4. 2025, podle něhož se žalobce v minulosti dopustil celkem 12 dopravních přestupků a aktuální stav jeho bodového konta činí 11 bodů.
15. Jelikož poškozená z dopravní nehody (M. R.) neuplatnila nárok na náhradu škody, rozhodl správní orgán I. stupně ve věci formou příkazu ze dne 6. 5. 2025, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor. V reakci na to nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání, v rámci něhož k věci vyslechl žalobce a všechny tři svědky. Posléze bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce včas odvolal. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je nyní předmětem přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.
17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
18. Na žádost žalobce krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, jež se uskutečnilo dne 12. 5. 2026 za účasti zástupce žalobce a v omluvené nepřítomnosti žalovaného, který souhlasil s projednáním věci ve své nepřítomnosti. Krajský soud nejprve označil napadené rozhodnutí a shrnul jeho obsah, poté vyslechl přednes žaloby a konstatoval obsah soudního spisu. Krajský soud dále vyslechl vyjádření zástupce žalobce k obsahu prvostupňového správního spisu, který poukázal na protokol o ohledání místa nehody (protokol o nehodě v silničním provozu) ze dne 17. 3. 2025, kde poukázal na s. 4, kde je záznam změřených vzdáleností konečného postavení vozidla paní R. Dále zástupce

žalobce uvedl, že trvá na svém návrhu provedení důkazu znaleckým posudkem stran rychlosti vozidla svědkyně R. v okamžiku předjížděcího manévru. Krajský soud tento návrh zamítl jako nadbytečný. Vysvětlil, že rychlost vozidla svědkyně R. v okamžiku předjíždění nemá vliv na naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, z něhož byl žalobce shledán vinným. Jelikož další návrhy na dokazování nebyly, krajský soud je ukončil a po vyslechnutí konečného návrhu žalobce přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

19. Žaloba **není důvodná**.

20. Pro lepší přehlednost textu odůvodnění rozčlenil krajský soud odůvodnění rozsudku po vzoru žalobce dle jednotlivých žalobních bodů.

a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

21. V první řadě se krajský soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, přičemž tuto závažnou vadu správního rozhodnutí v posuzované věci neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž jasně *srozumitelné* a lze z něj bez problémů *seznat všechny podstatné důvody*, jež žalovaného k jeho závěru o odpovědnosti žalobce za předmětný dopravní přestupek vedly. Současně žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dostatečně přiléhavě reagoval na podstatu odvolacích námitek a vysvětlil důvody, proč jim nepřisvědčil a naopak podpořil závěr správního orgánu I. stupně. Institut nepřezkoumatelnosti svou povahou cílí na situace odlišné od té v nyní řešené věci (srov. zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či rozsudky téhož soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25; vše dostupné na www.nssoud.cz).

22. K tomu krajský soud dále na vysvětlenou dodává, že pokud žalobce se závěry správních orgánů (resp. žalovaného) ohledně posouzení nastalé dopravní situace a své vině za přestupek po věcné stránce nesouhlasí, *nezakládá* tato skutečnost podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu automaticky nepřezkoumatelnost výsledného rozhodnutí (viz rovněž recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 As 266/2024-29).

23. V neposlední řadě pak krajský soud podotýká, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani kvůli tomu, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy, tj. nepřistoupil k vyhotovení *znaleckého posudku*. V tomto ohledu by bylo možné uvažovat o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pouze tehdy, pokud by žalovaný (potažmo správní orgán I. stupně) tento postup v odůvodnění svých rozhodnutí nijak nevysvětlili. V projednávané věci ovšem oba správní orgány dostatečně zdůvodnily, že důkazní situace a dosavadní stupeň skutkových zjištění vypracování znaleckého posudku *zjevně nevyžadovaly*, protože takový způsob dokazování (důkaz znaleckým posudkem je tradičně vnímán jako důkazní prostředek *ultima ratio*) by byl s ohledem na okolnosti věci zjevně nadbytečný. Ani v tomto kontextu proto nelze o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí hovořit.

b) Ke zjištění skutkového stavu věci a rychlosti jízdy svědkyně R.

24. Notná část žalobní argumentace (i jí předcházející argumentace ve správním řízení) spočívala v tom, že se správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci blíže nezaobíraly *rychlostí jízdy svědkyně R.* a případným porušením pravidel silničního

provozu z její strany, čímž porušily zásadu materiální pravdy. Po důsledném přezkoumání obsahu správního spisu (zejména v něm založených protokolů o výsledku svědků) a odůvodnění správních rozhodnutí v projednávané věci krajský soud námitce žalobce nepřisvědčil.

25. Již při letmém pohledu na odůvodnění obou rozhodnutí je zjevné, že se správní orgány zabývaly spornou dopravní situací, jež měla za následek dopravní nehodu svědkyně R., komplexně a na bázi dostupných důkazních prostředků zkoumaly průběh incidentu v celé jeho šíři. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zcela zřejmé, že správní orgány ve svých úvahách pracovaly taktéž s možným překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy svědkyni R. (viz str. 5 rozhodnutí o přestupku, resp. str. 6 napadeného rozhodnutí), nicméně po provedeném dokazování od této skutkové verze upustily a shodně uzavřely, že bezprostřední (proximální) příčinou dopravní nehody bylo právě neopatrné jednání žalobce, který si v rozporu s pravidly silničního provozu během odbočování vlevo mimo pozemní komunikaci nepočínal dostatečně obezřetně a zkrřížil dráhu vozidla svědkyně R., která jeho vozidlo (v úseku umožňujícím bezpečné předjetí) dovoleným způsobem předjížděla. Tento pohled na věc zastává i krajský soud.
26. Pokud se přitom týče samotného tvrzení žalobce (poprvé zmíněného zmocněncem žalobce až na závěr ústního jednání konaného správním orgánem I. stupně), že svědkyně R. měla jet v rozhodný okamžik extrémně vysokou rychlostí, krajský soud uvádí, že se jedná o pouhé *subjektivní přesvědčení žalobce* postrádající oporu v provedeném dokazování. Z žádného z důkazů provedeného během správního řízení nevyplývá, že by svědkyně R. překročila nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou v daném úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 90 km/h. Naopak tvrzení o nepřiměřené rychlosti jízdy svědkyně R. bylo *spolehlivě vyvráceno svědkem T.* jedoucím v těsné blízkosti za vozidly žalobce a svědkyně R., jehož výpověď je pro řádné posouzení věci klíčová (viz níže). Dle výpovědi svědka T. přitom svědkyně R. po dojetí vozidla žalobce plynule zpomalila na jeho rychlost a po určitou dobu jela bezprostředně za vozidlem žalobce sníženou rychlostí (obě vozidla se dokonce měla pohybovat tak pomalu, že si svědek T. myslel, že žalobce se svým vozidlem táhne vozidlo svědkyně R.). Až po určité době jízdy za vozidlem žalobce dala svědkyně R. znamení o změně směru jízdy a zahájila předjížděcí manévry.
27. Skutkový popis incidentu svědkem T. dle zdejšího soudu dostatečně přesvědčivě *vyvrací obhajobu žalobce* vystavěnou na nepřiměřeně vysoké rychlosti jízdy svědkyně R. a působí věrohodně a představitelně i v kontextu žalobní námitky, že pokud by svědkyně R. jela za vozidlem žalobce rychlostí pouze 30 km/h, byla by její brzdná dráha nutně kratší a v případě hrozícího střetu by stihla včas zareagovat. K této části žalobní argumentace krajský soud uvádí, že svědkyně R. při předjíždění z podstaty věci musela jet vyšší rychlostí než 20–30 km/h, jíž jela za vozidlem žalobce. Jinými slovy řečeno, aby mohla svědkyně R. vozidlo žalobce bezpečně předjet, začala při zahájení předjížděcího manévru zrychlovat (z původních 30 km/h), aby mohla celý manévry provést v co nejkratším čase a svým jednáním neohrozila či neomezila ostatní účastníky silničního provozu. Je tedy zcela logické a mimo důvodné pochybnosti, že rychlost jejího vozidla byla v okamžiku předjíždění vyšší než 20–30 km/h.
28. Za situace, kdy svědkyně R. v momentu předjíždění vozidla žalobce zcela předvídatelně a logicky zvýšila rychlost jízdy, již nelze přisvědčit námitce žalobce, že mohla na vzniklou situaci plynule zareagovat odbočením vlevo na účelovou komunikaci bez rizika

vyjetí s vozidlem mimo vozovku (a následné havárie). Úvahy správních orgánů jsou proto i v tomto ohledu *zcela správné a racionální*.

c) K nutnosti vyhotovení znaleckého posudku

29. Pokud se potom týče argumentace žalobce, že pro rozhodnutí o vině žalobce za přestupek bylo nezbytné nechat vypracovat znalecký posudek, jímž „by bylo zjištěno, jakou rychlostí svědkyně R. jela a zda se její výpověď zakládá na pravdě“, zdejší soud tento názor nesdílí. Naopak je přesvědčen, že takový postup by byl v posuzované věci v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení [viz § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)]. K tomuto závěru vedou krajský soud hned *tři samostatné důvody*:
30. Předně krajský soud konstatuje, že porušení povinnosti žalobce chovat se obezřetně a dbát při odbočování zvýšené opatrnosti bylo ve správním řízení *dostatečně prokázáno již svědeckou výpovědí svědka T.*, který jakožto přímý účastník incidentu uvedl, že vozidlo žalobce při odbočování vlevo vjelo do levého jízdního pruhu, v němž se již v ten moment nacházelo vozidlo svědkyně R. V této souvislosti přitom krajský soud připomíná, že i řízení o přestupku je ovládáno zásadou materiální pravdy (§ 3 s. ř.), která předpokládá zjištění skutkového stavu *bez důvodných pochybností*. Tyto v řešené věci nevznikly, neboť již svědecká výpověď svědka T. umožňuje utvořit si dostatečně úplný a jednoznačný obraz skutkového děje. Za daných okolností by proto vypracování znaleckého posudku představovalo *zjevně nadbytečný důkaz*, jak jej tradičně vykládá judikatura Ústavního soudu (viz k tomu náleze ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I ÚS 118/09; dostupný na nalus.usoud.cz).
31. Současně krajský soud uvádí, že z návrhu na vyhotovení znaleckého posudku tak, jak jej shodně formuloval žalobce v řízení před správními orgány i v podané žalobě, je zřejmé, že znaleckým posudkem *mělo být prokázáno pouze to, jakou konkrétní rychlostí jela svědkyně R.* (tj. jestli v daný moment nejela nepřiměřeně rychle). Navrhované znalecké zkoumání tedy zjevně nesměřovalo k prokázání znaků skutkové podstaty přestupku podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, pro který bylo vedeno správní řízení. Jelikož cílem navrhovaného znaleckého posudku nebylo s využitím odborných znalostí znalce zodpovědět otázku, zda si žalobce při odbočování počínal dostatečně obezřetně, byla by vypovídací hodnota (tzv. důkazní potence) takového znaleckého posudku pro posouzení otázky odpovědnosti žalobce za přestupek podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu *značně omezená*. Není-li přitom konkrétní důkazní prostředek s to ověřit ani vyvrátit rozhodnou skutečnost, platí, že je jeho neprovedení *nemůže* navodit stav opomenutého důkazu (srov. již shora citovaný náleze Ústavního soudu).
32. Konečně krajský soud zdůrazňuje, že i kdyby (čistě teoreticky) jednání svědkyně R. bylo v rozporu se zákonem, tj. naplňovalo znaky přestupku či trestného činu, nemá tato skutečnost sama o sobě vliv na posouzení otázky odpovědnosti žalobce za přestupek ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud totiž již v minulosti opakovaně judikoval, že porušení pravidel silničního provozu jedním účastníkem *nemůže* automaticky vyloučit delikttní odpovědnost jiného účastníka (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011-89, ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016-32, či ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 As 12/2017-65). Platí, že každý účastník silničního provozu je plně odpovědný za své vlastní jednání, přičemž nic nevylučuje ani situaci, kdy je dopravní nehoda (či jiný dopravní incident) způsobena

právě souběžným porušením (často odlišných) právních povinností více účastníků silničního provozu. V tomto ohledu je tedy pro posuzovanou věc *bez významu* a nebylo potřeba provádět znalecké zkoumání, zda svědkyně R. naplnila skutkovou podstatu přestupku, či nikoliv.

33. Pokud žalobce prostřednictvím svého zástupce zopakoval tento návrh v soudním řízení, zaujal k němu krajský soud stejný postoj a tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl, neboť by byl nadbytečný a do věci samé by nemohl přinést jiné světlo. Stejně tak by znalecký posudek nemohl vypovídat o tom, zda žalobce měl či neměl zapnutý levý blinkr, když přešel v okamžiku předjíždění vozidlem svědkyně R. do levé části svého pruhu tak, že došlo k ohrožení vozidla svědkyně R.
34. Zdejší soud tak shrnuje, že využití znaleckého posudku jako důkazu ve správním řízení nezávisí na vůli ani osobním přesvědčení účastníků či správních orgánů, ale má svá pevná a jasně daná pravidla. Dokazování znaleckým posudkem přichází v úvahu jen tehdy, pokud je k náležitému zjištění skutkového stavu a následnému přijetí právního závěru *nezbytné využití odborných znalostí*, jimiž správní orgány (ani soudy) nedisponují. V projednávané věci přitom postupovaly správní orgány *zcela správně a v souladu s citovanou judikaturou*, jestli podmínky pro vyhotovení znaleckého posudku neshledaly, což žalobci ve svých rozhodnutích rovněž srozumitelně vysvětlily. Nynější námitka žalobce proto není důvodná.

d) Ke způsobu hodnocení svědeckých výpovědí

35. Další námitka směřovala proti způsobu hodnocení svědeckých výpovědí správními orgány. Žalobce správními orgánům vytýkal, že vycházely toliko ze svědecké výpovědi svědka T., zatímco ostatní svědecké výpovědi zcela ignorovaly a neučinily z nich žádná skutková zjištění. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.
36. Po pečlivém přezkoumání obsahu správního spisu a odůvodnění správních rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že práce správních orgánů se svědeckými výpověďmi byla v posuzované věci *příkladná*. Již správní orgán I. stupně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (viz § 50 odst. 4 s. ř.) srozumitelně a přezkoumatelným způsobem *vysvětlil svůj přístup* k jednotlivým svědeckým výpovědím a jejich důkazní hodnotě a též spolehlivě objasnil, proč některým z nich přiložil menší váhu než jiným. Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku zcela zřetelně vyplývá, že k výpovědi *svědka S.* pristoupil prvostupňový orgán rezervovaně a nekladl jí vysokou váhu zejména proto, že tento svědek seděl jako spolujezdec ve vozidle žalobce, s nímž jej pojil pracovní vztah (viz níže). Obdobně nižší důkazní hodnotu pak správní orgán I. stupně přisoudil výpovědi *svědkyně R.*, která jako poškozená z dopravní nehody měla zřejmý zájem na tom, aby byl žalobce shledán vinným z přestupku.
37. Za této důkazní situace tak správní orgány zcela logicky vycházely především z výpovědi *svědka T.*, pro jejíž upřednostnění existovaly *objektivní důvody*. Na rozdíl od ostatních svědků totiž svědek T. neměl k dalším účastníkům dopravní nehody žádný (příbuzenský, pracovní či jiný obdobný) vztah ani zájem na konkrétním způsobu vyřešení dopravní nehody či výsledku správního řízení, tudíž jej lze hodnotit jako *nezaujatého*. Současně nelze pominout fakt, že svědek T. jako řidič vozidla jedoucího v bezprostřední vzdálenosti za vozidly svědkyně R. a žalobce měl o dopravní situaci před sebou dobrý přehled a *celý incident zřetelně viděl*. Zdejší soud (stejně jako správní orgány) přitom nemá důvod výpovědi svědka T. nevěřit i kvůli tomu, že se silnice v místě dopravní nehody

mírně svažuje a viditelnost i povětrnostní podmínky byly v daný moment ideální (o tom není ve věci sporu). Proto pokud svědek T. vypověděl, že to byl právě žalobce, kdo svým vozidlem nepředvídatelně zkřížil cestu předjíždějícímu vozidlu svědkyně R. a donutil ji strhnout řízení mimo vozovku, lze z jeho výpovědi spolehlivě vycházet.

38. Současně krajský soud dodává, že svědecká výpověď svědka T. je *prostá vnitřních rozporů a nesrovnalostí* (prezentovaný sled událostí působí logicky a uvěřitelně) a zapadá i do řetězce dalších důkazů. Konkrétně výpověď svědka T. ve všech podstatných rysech *potvrzuje* (samostatně nepostačující) výpověď svědkyně R. a koresponduje též s fotodokumentací zachycující poškození jejího vozidla a odpovídá rovněž konečnému postavení vozidel po dopravní nehodě. Přitom *není pravda*, že by žalobce pravdivost či věrohodnost výpovědi svědka T. v průběhu správního řízení adekvátně zpochybnil. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobce v rámci procesní obrany (viz i vyjádření zmocněnce žalobce při ústním jednání dne 25. 6. 2025) napadal především výpověď svědkyně R. (tj. zpochybňoval ji tvrzenou rychlost jízdy), přičemž vůči klíčovým pasážím výpovědi svědka T. žalobce *žádné relevantní výtky nevznosl*.
39. Konečně zdejší soud k námitce žalobce dodává, že na procesu hodnocení důkazů v dané věci *nemůže* nic změnit ani skutečnost, že žalobce a svědek S. ve skutečnosti nebyli kolegové v pracovněprávním slova smyslu (nepracovali pro stejného zaměstnavatele), nýbrž vystupovali jako zástupci různých subjektů a v daný moment pouze společně vykonávali kontrolní činnost. Lze podotknout, že svědka S. jako „kolegu“ poprvé označil sám žalobce v úředním záznamu o podání vysvětlení PČR ze dne 11. 3. 2025. Proto pokud správní orgány posléze toto označení převzaly a pracovaly s ním ve svých rozhodnutích, nelze jim v tomto směru nic vyčítat. Svědek S. jako spolujezdec žalobce podle své vlastní výpovědi v rozhodný okamžik sledoval z pozice spolujezdce ve vozidle žalobce *pouze situaci před sebou* a vozidlo svědkyně R. v okamžiku jeho předjíždění vůbec nezaregistroval. Tím má jeho svědecká výpověď nižší důkazní hodnotu k prokazovanému skutkovému ději.

e) K nesprávným skutkovým zjištěním a znamení o změně směru jízdy

40. V neposlední řadě se pak zdejší soud v rámci soudního přezkumu zabýval namítanými rozpory ve skutkových zjištěních a v tomto kontextu přezkoumal jak správní spis, tak taktéž obě správní rozhodnutí. Zdejší soud přitom *nezjistil žádné zásadní rozpory* mezi obsahem spisového materiálu a skutkovými závěry, z nichž správní orgány vycházely při právním posouzení věci. Zdejší soud konstatuje, že veškerá skutková zjištění správních orgánů mají pevný a přezkoumatelný základ v předloženém správním spise, o nějž se obě správní rozhodnutí opírají.
41. Pokud přitom žalobce v žalobě poukazoval na to, že žalovaný nesprávně spatřoval rozdíl v jeho vyjádřeních ohledně polohy vozidla svědkyně R. bezprostředně před nehodou, krajský soud připouští, že ze sdělení žalobce učiněného v rámci podání vysvětlení PČR dne 11. 3. 2025 a jeho vyjádření při ústním jednání dne 25. 6. 2025 vyplývá *v zásadě totožný* popis polohy vozidla svědkyně R. Spatřovat rozdíl mezi obraty, že vozidlo svědkyně R. bylo „skoro vedle“ vozidla žalobce a bylo v levém jízdním pruhu „na délku cca dvou aut“, by bylo *nadměrně formalistické* a vůči žalobci *nepřiměřeně přísné*. Na druhou stranu nicméně krajský soud konstatuje, že tato nekonzistence nebyla nosným důvodem napadeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla svědecká výpověď svědka T., který celý incident přehledně viděl a popsal (viz výše).

42. Z pohledu zjišťování faktu, zda žalobce v přiměřeném předstihu před svým přjetím do levé části silnice dával znamení o změně směru jízdy, má jeho svědectví rovněž nižší důkazní sílu, a to především proto, že mohl vidět pouze kontrolku blinkru ve vozidle, nikoliv to, zda skutečně vozidlo skutečně blikalo navenek.
43. Konečně krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalovaný nijak nevypořádal s rozpornými tvrzeními svědků stran *aktivace znamení o změně směru jízdy* na žalobcově vozidle. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že se žalovaný otázkou, zda žalobce svůj záměr odbočit vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci závčas signalizoval, podrobně zabýval v rámci hodnocení svědeckých výpovědí a rozpory v jednotlivých výpovědích nepominul. Dospěl však k závěru, že skutečnost, zda žalobce před započítím odbočovacího manévru aktivoval znamení o změně směru jízdy (tzv. blinkr) či nikoli, *není* z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 21 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu rozhodná.
44. Žalovaný shledal (a zdejší soud s jeho závěrem plně souhlasí), že v případě aktivace směrového světla se jedná pouze o *způsob indikace* zamýšleného jízdního manévru (tj. odbočení). Nejde tedy o objektivní stránku aplikované skutkové podstaty přestupku dle § 21 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, kterou je naopak povinnost chovat se v silničním provozu *ohleduplně a ukázněně* tak, aby při odbočování nedošlo k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 As 66/2016-32). V situaci, kdy bylo dokazováním spolehlivě prokázáno, že žalobce v okamžiku odbočování potřebnou míru opatrnosti *nedodržel*, nemohou nejasnosti (viz. str. 7 napadeného rozhodnutí) ohledně toho, jestli bezprostředně před odbočením „blikal či neblikal“, bez dalšího ovlivnit závěr o vině žalobce za přestupek ve smyslu 21 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
45. Krajský soud proto uzavírá, že v projednávané věci bylo žalobci vytýkané přestupkové jednání správními orgány po skutkové stránce spolehlivě prokázáno, přičemž soud ani v jejich postupu nezjistil žádná procesní pochybení, kvůli nimž by musel napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit. Žalobcem namítaný zásah do jeho veřejných subjektivních práv tak zdejší soud v řešené věci neshledal.

VII. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl v řešené věci úspěšný, a tak nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. května 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce